VIZITĂ... ADAPTARE DUPĂ I.L. CARAGIALE ILUSTRAȚII: Floarea Liceica
M-am dus să fac o vizită doamnei Maria Popescu ca s-o felicit pentru onomastica unicului său fiu, Ionel Popescu, un copilaș drăguț de vreo opt anișori.

I-am dus băiețelului o minge ...
Atențiunea mea a făcut plăcere amicei mele și mai ales copilului, pe care l-am găsit îmbrăcat ca maior de roșiori.

Am observat doamnei Popescu că nu se prea vede la plimbare, la teatru, la petreceri …

– Cât era Ionel mititel, mai mergea; acum, trebuie să mă ocup de el, să-i fac educația!

Pe când doamna Popescu-mi expune părerile ei în privința educației copiilor, auzim dintr-o odaie de alături:

— Sari, coniță! varsă spiritul! s-aprinde!

-Ionel! strigă mama, și se scoală să meargă după el. Dar pe când vrea să iasă pe ușă, apare micul maior cu sabia scoasă și-i oprește trecerea.

Mama ia pe maiorul în brațe și-l sărută ...
– Nu ți-am spus să nu te apropii de mașină când face cafea, că dacă te-aprinzi, moare mama? Vrei să moară mama?

Mai sărută o dată dulce pe maiorul, îl scuipă, să nu-l deoache, și-l lasă jos. El salută milităreşte și merge într-un colt unde stau grămădite fel de fel de jucării.

Dintre toate, maiorul alege o trâmbiță și o tobă. Suie pe un superb cal vânăt rotat și începe să bată toba cu o mână și să sufle-n trâmbiță.

Madam Popescu imi spune ceva; eu n-aud nimica.
– Ione!!! Du-te dincolo, mamă; spargi urechile dumnealui!

Profitând de un moment când trâmbița tace, adaug:
— Şi pe urmă, dumneata eşti roşior, în cavalerie. La cavalerie nu e tobă; şi maiorul nu cântă cu trâmbița ...

Maiorul descalecă, scoate de după gât toba, asemenea și trâmbița. Și cu sabia scoasă, începe să atace tot ce-ntâlnește-n cale.

În momentul acesta, jupâneasa intră cu tava aducând dulceață și cafele. Maiorul se oprește o clipă, ca și cum ar vrea să se reculeagă fiind surprins de inamic și ...

...dând un răcnet suprem de asalt, se repede asupra inamicului. Inamicul dă un țipăt de disperare.

— Ține-l, coniță, că mă dă jos cu tava!

Madam Popescu se repede să taie drumul maiorului. Jupâneasa este salvată; dar madam Popescu primește în obraz o puternică lovitură de spadă.

– Vezi? vezi, daca faci nebunii? era să-mi scoți ochiul ... Sărută-mă, să-mi treacă și să te iert!

Mamei îi trece, iar eu, după ce am luat dulceață, mă pregătesc să sorb din cafea ...
– Nu vă supără fumul de tutun?

— Vai de mine! la noi se fumează ... Bărbatu-meu fumează ... și ... dumnealui ... mi se pare că-i cam place, și mi-arată râzând pe domnul maior.

– A! asta nu e bine, domnule maior, zic eu.
– Da tu de ce tragi? mă-ntrerupe maiorul lucrând cu lingura în cheseaua de dulceată ...

— Ajunge, Ionel! destulă dulceață, mamă! iar te-apucă stomacul ... Maiorul ascultă, după ce mai ia încă vreo trei-patru linguriță; apoi iese cu cheseaua în vestibul.

După un moment, se-ntoarce cu cheseaua goală; o pune pe masă, se apropie de mine, îmi ia de pe mescioară tabachera cu țigarete regale, scoate una, . . .

... o pune în gură și mă salută milităreşte, ca orice soldat care cere unui țivil să-i împrumute foc.

Mama, râzând, mă-ndeamnă să servesc pe domnul maior. Intind țigareta mea, militarul o aprinde pe a lui ... Eu nu-l pot admira îndestul, pe când mama îl scuipă, să nu-l deoche.

Maiorul şi-a fumat ţigareta până la carton. Apoi se repede la mingea pe care i-am adus-o eu şi-ncepe s-o trântească.
-Ionel, astâmpără-te, mamă!

Dar maiorul s-a-ndârjit... Eu aduc spre gură ceasca, dar mingea mi-o zboară din mâna opărindu-mă cu cafeaua, care se varsă pe pantalonii mei, culoarea oului de rață.

— Vezi? ai supărat pe domnul!... aldată n-o să-ți mai aducă nici o jucărie! Apoi, întorcându-se către mine: Nu e nimic! iese ... cafeaua nu pătează!

Dar n-apucă să termine, și deodată o văd schimbându-se la față ca de o adâncă groază.

Mă-ntorc și văd pe maiorul, alb ca varul, cu ochii pierduți și cu drăgălașa lui figură strâmbată.

Mama se repede spre el, dar pâna să facă un pas, maiorul cade lat.
-Vai de mine! țipă mama. E rău copilului!...Ajutor! moare copilul!

Ridic pe maiorul, îi deschei mondirul la gât și la piept.
— Nu-i nimica! zic eu. Apă rece!

Îl stropesc bine, pe când mama pierdută își smulge părul.

-Vezi, domnule maior? îl întreb eu după ce-și mai vine in îire; vezi? Nu ți-am spus eu că tutunul nu e lucru bun? Altădată să nu mai fumezi!

Am lăsat pe madam Popescu liniștită cu scumpul ei maior afară din orice stare alarmantă, și am ieșit.

Când am ajuns acasă, am înțeles de ce maiorul ieșise un moment cu cheseaua în vestibul- ca să-mi toarne dulceața în șoșoni.
SFÎRȘIT REEDITARE 1985